עזה

מיליון וחצי בני אדם נתונים בייאוש

יוני 2009

ICRC

חלפו ששה חודשים מאז פתחה ישראל ב-27 בדצמבר 2008 במבצע הצבאי בן שלושת השבועות בעזה, ותושבי עזה עדיין אינם יכולים לשקם את חייהם. רוב התושבים נאבקים קשות כדי להתפרנס. חולים רבים, מהם חולים קשה, נתקלים בקשיים גדולים בבקשם לקבל את הטיפול לו הם זקוקים. ילדים רבים סובלים מבעיות פסיכולוגיות עמוקות. אזרחים, שבתיהם וחפציהם נהרסו, אינם מסוגלים להתאושש.

ב-22 ימי המבצע הצבאי הישראלי לא היה בעזה מקום בטוח לאזרחים. בתי החולים מלאו נפגעים, לרבות ילדים קטנים, נשים וזקנים. צוותי הרפואה הוכיחו אומץ לב ונחישות, כשהם עובדים בכל שעות היום והלילה בתנאים קשים מנשוא כדי להציל חיים. בה בעת, סיכנו התקפות טילים יומיות מכיוון רצועת עזה את חייהם של אלפי ישראלים בדרום המדינה. צוותי רפואה ישראליים הושיטו עזרה וסעד לאוכלוסיה אחוזת הטראומה, פינו נפגעים וטיפלו בהם.

רבים מתושבי עזה שכלו ילד, הורה, קרוב משפחה או ידיד. הפעולה הצבאית הישראלית הותירה מאות אלפי בתים הרוסים כליל או חלקית. שכונות שלמות היו לתל חורבות. בתי ספר, גני ילדים, בתי חולים, תחנות כיבוי אש ותחנות אמבולנסים נפגעו בהפגזות.

Tivadar Domaniczky /ICRC

רבים הילדים שהיו עדים לאלימות בעת המבצע הצבאי. הרטבת המיטה בלילה, נדודי שינה והתנהגות עצבנית מהווים תופעות נפוצות. אלפי ילדים ומבוגרים זקוקים לטיפול נפשי כדי להתגבר על צלקות נפשיות ומצוקה פוסט-טראומטית.

רצועת חוף קטנה זו מנותקת למעשה משאר העולם. אף לפני מעשי האיבה האחרונים גרמו הגבלות דרסטיות, ששלטונות ישראל הטילו על תנועת בני אדם וטובין, בעיקר מאז אוקטובר 2007, להגברת העוני, לעליית שיעורי האבטלה ולהידרדרות השירותים הציבוריים כמו רפואה, מים ותברואה. שיתוף פעולה בלתי מספיק בין הרשות הפלשתינית ברמאללה לבין הנהגת החמאס בעזה פגע אף הוא באספקה השוטפת של מצרכים חיוניים. כתוצאה מכך, היו תושבי עזה נתונים במשבר חריף, שפגע בכל היבטי החיים היומיומיים כאשר החמירו פעולות האיבה לקראת סוף דצמבר.

ששה חודשים לאחר מכן, ההגבלות על יבוא אינן מאפשרות לתושבי עזה לשקם את חייהם. כמויות הסחורות הנכנסות עתה לרצועת עזה קטנות במידה רבה מצרכי האוכלוסיה. במאי 2009, נכנסו לרצועה מישראל רק 2,662 משאיות הנושאות סחורות - ירידה של כמעט 80% בהשוואה ל-11,392 המשאיות שהורשו להיכנס באפריל 2007, לפני שהחמאס השתלט על האזור.

הצלב האדום הבינלאומי
שדרות דה-לה פאי 19
ג'נבה 1202, שוויץ
טל': 01 60 734 22 41+
פקס: 01 60 734 22 41+
אי.מייל: shop.gva@icrc.org
www.icrc.org

©הזכויות שמורות לצלב האדום, יוני 2009

הצלב האדום תל אביב
רח' הירקון 185
תל אביב 63453
טל': 5286 524 3 (0) 972+
פקס: 0730 725 3 (0) 972+
אי.מייל: jerusalem.jer@icrc.org

הצלב האדום ירושלים
רח' נבי שועיב 8
שכונת שייח ג'ראח
ירושלים 91202
טל': 7900 591 2 (0) 972+
פקס: 7920 591 2 (0) 972+
אי.מייל: jerusalem.jer@icrc.org

הצלב האדום עזה
רח' ג'אללה 62/500 רימל
רצועת עזה
טל': 8874 282 8 (0) 972+
פקס: 8884 282 8 (0) 972+
אי.מייל: gaza.gaz@icrc.org

חל איסור על בנייה מחדש

בריאות הציבור בסכנה

שכונות בעזה שבהן הייתה הפגיעה הקשה ביותר של ההתקפות הישראליות, יוסיפו להיראות כמוקדי רעש אדמה עז אם לא יורשה להעביר אליהן כמויות עצומות של מלט, ברזל וחומרי בנייה אחרים לצורך שיקום המבנים. עד שזה יקרה, ייאלצו אלפי משפחות שאיבדו את כל רכושן לחיות בתנאי צפיפות יחד עם קרוביהם. אחרים ימשיכו לחיות באוהלים, מכיוון שאין להם לאן ללכת.

תיקוני חירום, שבוצעו לאחר סיום הפעולות הצבאיות, איפשרו להחזיר לתקנם את שרותי המים והתברואה, אך רק עד לרמה הבלתי מספקת ששררה לפני דצמבר 2008. התשתית לוקה בעומס יתר ונתונה בסכנת קריסה. אמנם משתמשים בכלור לטיהור המים, אך הסכנה שמי ביוב ומזהמים אחרים יחדרו לרשת המים מהווה איום ממשי על בריאות הציבור.

בכל יום, מוזרמים אל הים התיכון 69 מיליון ליטר שפכים, שטוהרו חלקית או לא טוהרו כלל - כמות של כ-28 בריכות שחייה אולימפיות - מכיוון שאין אפשרות לטהרם.

באלפי בתים יש גישה למים זורמים רק בימים מסויימים. מאחר שאין אפשרות לתחזק כראוי את רשת אספקת המים, מתגלות דליפות, ואז קשה עוד יותר לשמור על לחץ מים מספיק. אפילו כאשר מים זורמים בצינורות, הרי שבבתים רבים אין די חשמל כדי לשאוב מים אל מרומי המכלים שעל הגגות.

רבבות תושבים סובלים מהפרעות באספקת המים כאשר בארות המים של עיריית עזה יוצאות מכלל שימוש, וזה קורה לעתים קרובות עקב מחסור באספקת צינורות מים חדשים, חלפים לציוד חשמלי, משאבות ושנאים.

הוועד הבינלאומי של הצלב האדום מצא מידי פעם דרכים לתקן תשתיות מבלי להיזקק ליבוא. הוא עשה, לדוגמה, שימוש בחומרים ממוחזרים (כולל צינורות מים משומשים וחלקי בטון מחומת הגבול הישנה ברפיח שנהרסה בינואר 2008) על מנת לשדרג את מפעל המים הממוחזרים המשרת 175,000 תושבים ברפיח.

ואולם, בזה לבדו אין די. פרויקטים נוספים של תיקונים ובנייה מחדש דרושים בדחיפות כדי למנוע הידרדרות נוספת של מערכת אספקת המים, כדי לבצע פעולות תחזוקה חיוניות וכדי לבלום את ההידרדרות ההדרגתית של מערכות המים והתברואה ברחבי רצועת עזה. העובדה ששירותי המים והתברואה עלולים לקרוס בכל רגע, מגבירה את הסכנה למשבר חמור בבריאות הציבור.

הדרך היחידה לטיפול במשבר זה היא להסיר את המגבלות על יבוא חלפים, צינורות מים וחומרי בנייה כגון מלט וברזל, כדי שניתן יהיה לבנות מחדש את הבתים וכן לתחזק ולשדרג תשתיות חיוניות.

נגישות בלתי מספקת לשירותי בריאות

אין בכוחה של מערכת הבריאות של עזה להעניק את הטיפול הרפואי הדרוש לחולים רבים, הסובלים ממחלות קשות. למרבה הצער, יש ביניהם מי שאינם רשאים לצאת מרצועת עזה בזמן כדי למצוא טיפול רפואי במקום אחר. ענייני הבריאות בעזה נגועים לעתים קרובות בפוליטיקה, וכך החולים מוצאים את עצמם לכודים בסבך הבירוקרטיה. ההליכים להגשת בקשה לקבלת אישור לצאת מהרצועה הם מסובכים, ומעורבות בהם הן הרשויות הישראליות והן הפלשתינאיות. חולים קשים נאלצים לעיתים להמתין במשך חודשים עד שהרשויות הנוגעות בדבר מתירות להם לצאת מרצועת עזה.

"אני חולה בסרטן הלבלב. בתחילה קיוויתי שאעבור ניתוח. ואולם ככל שחלף הזמן, איבדתי תקווה. אני סובלת מכאבים, ואני מודעת היטב לכך שמחלתי כרוכה בסכנת מוות".

זו עדותה של דועא, בת 26, תושבת העיר עזה. מאז ינואר 2009 היא ממתינה לאישור מעבר, שיאפשר לה לעבור מעזה לירדן דרך ישראל כדי שתנותח בירדן.

גם כאשר חולים מקבלים בסופו של דבר את אישורי היציאה הדרושים, המעבר במחסום ארז לישראל עלול להיות מפרך. את החולים המחוברים למכשירי הנשמה ולציוד החייאה יש להוציא מהאמבולנסים ולהשכיב על אלונקות, שאותן נושאים למרחק של 60-80 מטרים דרך המחסום כדי להגיע לאמבולנסים הממתינים מן העבר השני. חולים המסוגלים ללכת ללא עזרה עלולים להידרש לעבור תשאול מקיף לפני שיותר להם לעבור את המחסום לצורך טיפול רפואי - או, כפי שקורה לפעמים, לפני שמסרבים להתיר את כניסתם לישראל, ומחזירים אותם כלעומת שבאו.

מחסור בתרופות בסיסיות הוא בעיית קבע בבתי החולים ובמרפאות בעזה. הם תלויים באספקה קבועה ואמינה של תרופות ממשרד הבריאות של הרשות הפלשתינית בגדה המערבית, אך שרשרת האספקה הזאת מתנתקת לעתים תכופות. שיתוף הפעולה בין רשויות הבריאות בגדה המערבית ובעזה הוא סבוך. תקנות יבוא ישראליות, שהן מסובכות ואיטיות, פוגמות באספקה שוטפת, גם של פריטים בסיסיים ביותר כמו משככי-כאבים וחומרי-פיתוח לציוד רנטגן. והתוצאה - חולים, ביניהם חולי סרטן וכליות, לא תמיד מקבלים את התרופות הבסיסיות ביותר שהם זקוקים להן.

"אהבתי לשחק כדורגל עם חברי. אמרתי לרופאים שכל רצוני הוא שאוכל שוב ללכת. הם הבטיחו שאוכל".

גאסאן, בן 14, תושב העיר עזה. אחיו הבוגר נהרג, והוא עצמו נפצע בעת המבצע הצבאי. הוא ממתין להתאמת שתי רגלים תותבות.

מעריכים כי בין 100 ל-150 תושבים שאיבדו גפיים במבצע הצבאי האחרון ממתינים להתאמת גפיים תותבות. המרכז לגפיים תותבות ופוליו (ALPC), הנתמך ע"י הוועד הבינלאומי של הצלב האדום, הוא מרכז השיקום הגופני היחיד בעזה המסוגל להעניק להם ציוד שיקום מתאים ומקצועי. בהיותו המרכז היחיד ברצועת עזה להתאמת תותבות, חייב ALPC להיענות למלוא הביקוש לגפיים מלאכותיות. ואולם יבוא חומרים ומרכיבים של תותבות הוא עדיין תהליך מסובך ומתמשך.

בתי החולים בעזה במצב ירוד. רוב פריטי הציוד אינם אמינים וטעונים תיקון. הליכים מורכבים, הנדרשים לקבלת אישור ליבוא חלקי חילוף, מקשים על יבוא ותחזוקה של ציוד רפואי כמו סורקי CT וכן של חלפים, אפילו למכונות כביסה של

"ארבעה מתוך 14 מכשירי ההנשמה הייעודיים במחלקת היילודים אינם פועלים. כרגע אין אפשרות להכניס לרצועת עזה חלקי חילוף לתיקון מכשירי ההנשמה. זו בעיה משמעותית ביותר כאשר במחלקה לטיפול נמרץ מאושפזים יילודים רבים בעת ובעונה אחת".

מג'דיה ג'עודה, מנהלת מחלקת יילודים בבית החולים שיפא.

בתי החולים. הוועד הבינלאומי של הצלב האדום נאלץ להמתין עד חמישה חודשים כדי לייבא לרצועה ציוד רפואי לחדרי ניתוח, כגון ציוד קיבוע אורתופדי.

הפסקות חשמל יומיות ותנודות בזרם החשמל ממשיכות לגרום נזקים לציוד רפואי. רוב בתי החולים נאלצים להסתמך על גנרטורים לגיבוי במשך מספר שעות ביום, אבל לעולם אין בטחון שכמות הדלק תספיק להפעלתם.

מן הראוי לאפשר לחולים קשים מעבר מיידי ובטוח מרצועת עזה, כדי להעניק להם גישה לטיפול רפואי מיוחד שאינו עומד לרשותם בתוך תחומי הרצועה. יש להתיר הכנסת פריטים רפואיים חיוניים, כגון תרופות, ציוד חד-פעמי וחלפים, לתחומי רצועת עזה ללא דיחוי, ובכמויות מתאימות, כדי להבטיח שירותי בריאות חיוניים לאוכלוסיה.

Tivadar Domanicszky /ICRC

כלכלה חנוקה

אחת התוצאות החמורות ביותר של הסגר היא אבטלה גואה, שהגיעה ל-44% באפריל 2009, על פי נתוני לשכת המסחר בעזה. הגבלות על יבוא ויצוא סחורות, שהוטלו מאז יוני 2007, הביאו לסגירת 96% מהמפעלים התעשייתיים בעזה - אובדן של כ- 70,000 משרות. מצב זה פגע קשות גם ביצוא מוצרים מהרצועה לישראל ולגדה המערבית, והפכו לכמעט בלתי-אפשרי.

המנהרות שמתחת לאזור הגבול בין מצרים לרצועה אינן מהוות נתיב אלטרנטיווי לפיתוח כלכלי ואינן מבטיחות אספקה אמינה של מצרכים שמחירם שווה לכל נפש.

התמוטטות הכלכלה בעזה הביאה לעלייה דרמטית בנתוני העוני. סקר של משקי הבית מטעם הוועד הבינלאומי של הצלב האדום, שבוצע במאי 2008, הראה כי כבר אז, למעלה מ-70% מתושבי עזה חיו בתנאי עוני, עם הכנסה של למטה מ-250 דולר למשפחה בת 7 - 9 נפשות (דולר אחד ליום ליחיד במשק בית), לא כולל את שווי הסיוע ההומניטרי שהם עשויים לקבל. עד 40% מהמשפחות בעזה מוגדרות כעניות מאוד - הכנסה חודשית של פחות מ-120 דולר (0.5 דולר ליחיד במשק בית ליום). בממוצע, כל אדם עובד, שכיר או מנהל עסק, חייב לפרנס את 7-6 בני משפחתו הקרובה וכמה מבני משפחתו המורחבת.

לעליה זו בשיעור העוני יש השפעה קשה ביותר על מרכיבי סל המזון של התושבים. משפחות רבות נאלצו לקצץ בהוצאות משק הבית עד כדי רמת הישרדות. כללית, מקבלים התושבים את כמות הקלוריות הנדרשת להם, אך רק מעטים יכולים להרשות לעצמם תפריט תזונה בריא ומאוזן. משפחות עניות יותר מסתפקות בתחליפים זולים יותר כגון דגנים, סוכר ושמן, במקום פירות, ירקות, בשר ודגים. רבבות ילדים סובלים ממחסור בברזל ובוויטמינים A ו-D. השלכות אפשריות הן עיכובים בצמיחת עצמות ושיניים, קשיים במאבק בדלקות, תשישות וירידה בכושר הלמידה.

מרבית העניים ביותר כבר מיצו את מנגנוני ההתמודדות שלהם. לרבים אזלו החסכונות. הם מכרו חפצים אישיים, כגון תכשיטים ורהיטים, והחלו למכור אמצעי פרנסה כגון בהמות משק, קרקעות, סירות דיג או מכוניות המשמשות כמוניות. אין ביכולתם לצמצם עוד יותר את ההוצאות על מזון. ירידת רמת החיים תפגע בבריאותם וברווחתם של התושבים בטווח הארוך. יותר מכל ייפגעו הילדים, המהווים למעלה ממחצית האוכלוסייה בעזה.

העוני המשווע בעזה קשור ישירות לסגר ההדוק שהוטל על הרצועה. לפיכך, יש לאפשר שיקום התעשיה והעסקים, יבוא סחורות חיוניות ואפשרות לייצא את התוצרת. אך גם לזה נדרש זמן. המשבר הוא כה חמור ועמוק, עד שאף אם ייפתחו כל המעברים מחר בבוקר, יחלפו שנים בטרם תשתקם הכלכלה.

חקלאות באזור
הסכנה

המצור פגע קשות גם במשפחות החקלאים, שהן למעלה מרבע מאוכלוסיית עזה. יצוא תות-שדה, עגבניות שרי ופרחים היה בעבר מקור הכנסה חשוב. יצוא זה הגיע למעשה לשיתוק מלא. הכנסתם של חקלאים רבים הופחתה במחצית, מכיוון שהם מתקשים למכור את מלוא תוצרתם בתוך הרצועה. ואף אם הם מצליחים למכור, הרי הם מוכרים במחירים שאינם אלא חלק קטן ממה שהיו מקבלים אילו ייצאו את תוצרתם לישראל או לאירופה.

בעת המבצע הצבאי הישראלי האחרון, עקר צה"ל אלפי עצי הדר, זיתים ודקל, כולל עצים בעומק שטח הרצועה. הצבא גם הרס מערכות השקיה, בארות וחממות.

לחקלאים רבים אין למעשה גישה לחלקים מאדמותיהם, בשל האיסור שהטילה ישראל על כניסה לאזור החיץ הסגור בצד העזתי של גדר הגבול. לפחות 30% מהאדמות המעובדות בעזה מצויות בתחומי אזור חיץ זה, שלפעמים מתרחב עד למרחק של קילומטר מהגבול. חקלאי בעזה לעולם אינו יודע אם הוא יכול לעבוד את אדמתו או לקצור את תבואתו בביטחון באזור זה. הוא מסתכן בפגיעה מירי כשהוא עובד בשדהו, ובכך שהשדה וחלק מהיבולים ייהרסו בעת פשיטות של הצבא.

שיפור הייצור החקלאי וחידוש ניהולו הסדיר קשה לא רק בשל ההרס בשטח, אלא גם משום שישראל אוסרת על יבוא חומרי דישון מתאימים. מלבד זה קיימים זנים רבים של זרעים שקשה, או בלתי אפשרי, להשיגם בעזה.

גם הדיג בים נפגע אנושות ממגבלות התנועה שהטילה ישראל. בינואר שעבר, צומצם השטח שבו מאפשרת ישראל לדוג מ-6 ל-3 מייל ימי מקו החוף של עזה, ובכך צומצם היקף הדיג וזמינותו של מרכיב מזון זה, העשיר בחלבונים. דגים גדולים יותר, וכן סרדינים, שלפני 2007 היוו כ-70% משלל הדיג, נמצאים בעיקר מחוץ לרצועת 3 המייל הימי.

לפיכך, יש לנקוט בצעדים מידיים כדי לאפשר לחקלאים לחדש את גידול יבוליהם בביטחון. יש להתיר הכנסתם לרצועה של חומרי דישון, חלקי חילוף למכונות חקלאיות, יריעות פלסטיק לחממות ומזון לבהמות בכמויות שיבטיחו שהחקלאים יוכלו לרכשם במחירים סבירים. במקביל יש לאפשר לחקלאים לחדש את יצוא תוצרתם, כדי שיוכלו לשמור על רמת חיים נאותה. יש לבטל את ההגבלות שהוטלו באחרונה על דיג.

לכודים

תושבי עזה נתונים במלכודת. מאחר שישראל ומצרים סגרו את המעברים, תושבי הרצועה כמעט שאינם יכולים ליצור קשר עם קרוביהם בחו״ל, או לצאת ללימודים או להכשרה מקצועית. ההגבלות על יציאה וכניסה מהרצועה ואליה חלות גם על הצוות הפלשתיני של ארגונים בינלאומיים כמו הוועד הבינלאומי של הצלב האדום. העובדה שהשימוש במעבר הגבול עם מצרים ברפיח מתאפשר רק לעיתים נדירות, אף מחמירה את המצב.

Alan Meier/ICRC

בני משפחה הממתינים במעבר ארז ב-2005 על מנת לצאת מעזה ולבקר קרובי משפחה בבתי כלא ישראליים. ביקורי משפחה מעזה אינם מותרים עוד.

ההשלכות הרגשיות של הסגר בולטות בעיקר בקרב המשפחות שקרוביהן עצורים בישראל. בינואר 2007 הפסיקה ישראל את ביקוריהן של כ-900 משפחות עזתיות, אשר נערכו בתמיכת הוועד הבינלאומי של הצלב האדום, אצל קרוביהן העצורים. התוצאה היתה שילדים רבים איבדו את שארית הקשר עם הורים או אחים עצורים. יש לאפשר למשפחות אלו לחדש את הביקורים בבתי הכלא בישראל.

לעתים קרובות נאסר על סטודנטים באוניברסיטאות, שזכו במלגות ללימודים בחו״ל, לעזוב את הרצועה. לאלו שהיציאה נאסרה עליהם נותרו חלופות מעטות בלבד להמשך לימודיהם בתחומי רצועת החוף. כמו כן מונעים לעתים תכופות מפרופסורים ומרצים באוניברסיטאות ומאנשי מקצוע בתחום הבריאות להשתתף בקורסים ובסמינרים מעבר לים, ומדובר בהשתלמויות שיכלו לשפר את יכולותיהם ואת ניסיונם המקצועי.

״העתיד נראה לי קודר כי אני תקוע כאן״, אומר איברהים אבו סובייח׳, סטודנט בן 24 מעזה. ״אני רוצה לרכוש השכלה כדי שאוכל להתקדם, כדי שאוכל להושיט למשפחתי סיוע כספי. אך זה קשה מאוד כאשר אני לכוד. אני כועס ומתוסכל״.

איברהים אבו סובייח׳, קיבל מלגה מאוניברסיטת קלריון בפנסילבניה, אך לא הורשה לעבור דרך ישראל בדרך לארה״ב. עתה הוא עובד בארגון לא-ממשלתי.

לשבור את מעגל הייאוש והחידלון

בשנתיים שחלפו נתונים 1.5 מיליון הפלשתינים, המתגוררים ברצועת עזה, במעגל בלתי נגמר של מחסור וייאוש כתוצאה מהסכסוך, ובעיקר כתוצאה ישירה של סגירת המעברים.

הוועד הבינלאומי של הצלב האדום חזר וציין שיש לאזן בין זכותה של ישראל להבטיח את שיקולי הביטחון הלגיטימיים שלה לבין זכותה של אוכלוסיית עזה לנהל חיים נורמליים ומכובדים. על פי המשפט ההומניטרי הבינלאומי, מוטלת על ישראל החובה להבטיח את סיפוק הצרכים הבסיסיים של האוכלוסיה במזון, מים, מחסה ואספקה רפואית.

הוועד הבינלאומי של הצלב האדום שב וקורא להסיר את ההגבלות על תנועת אנשים וסחורות, וזאת כצעד הראשון והדחוף ביותר במטרה לשים קץ לבידודה של עזה ולהניח לתושביה לשקם את חייהם.

כל תועלת לא תצמח מהסכום של 4.5 מיליארד דולר בקירוב, שהקציבו המדינות התורמות לשיקום עזה בפגישת פסגה בינלאומית שנערכה במצרים במארס 2009, אם לא ניתן יהיה להכניס לרצועה חומרי בניין ופריטים חיוניים אחרים.

מכל מקום, אין די בשיקום לבדו כדי להעמיד שוב את הרצועה על רגליה. יהיה זה בלתי מקובל לחזור למצב ששרר לפני המבצע הצבאי, כי אז יהיה בכך משום הנצחת סבלה של רצועת עזה.

פתרון ארוך-טווח דורש שינויים בסיסיים במדיניותה של ישראל, כמו חידוש היבוא והיצוא אל רצועת עזה וממנה, הגברת תנועת האנשים והסחורות עד לרמה של מאי 2007, הבטחת גישת חקלאים לאדמותיהם באזור החיץ וחידוש הדיג במים עמוקים.

פעולות הומניטאריות אינן יכולות להוות תחליף לצעדים פוליטיים מהימנים, הנחוצים כדי לבצע את השינויים הללו. רק תהליך מדיני כנה ואמיץ, שבו מעורבים כל המדינות, הרשויות הפוליטיות והארגונים הצבאיים החמושים, יכול לשים קץ לסבלה של עזה ולהשיב לתושביה קיום מכובד.

החלופה היא שקיעה נוספת אל מעמקי המצוקה בכל יום שחולף.

פעילויות הוועד הבינלאומי של הצלב האדום בעזה

הוועד הבינלאומי של הצלב האדום מקיים נוכחות של קבע ברצועת עזה מאז 1968. כרגע יש ברצועה 109 אנשי צוות של הוועד הבינלאומי של הצלב האדום, כולל 19 נציגים מחו"ל.

צוות הוועד הבינלאומי של הצלב האדום נשאר בעזה במשך כל ימי המבצע הצבאי הישראלי, שהחל ב-27 בדצמבר 2008. בשיתוף פעולה עם אגודת הסהר האדום הפלשתיני, הם פינו מאות בני אדם - ביניהם פצועים קשה, בעת הקרבות. בנוסף לכך הם סיפקו לבתי החולים תרופות חיוניות ואספקה, ואילו רופאים מומחים ברפואה צבאית וטראומה של הוועד הבינלאומי של הצלב האדום סייעו בניתוחים בבית החולים שיפא בעזה.

יחד עם הרשויות המקומיות, ביצעו אנשי הוועד הבינלאומי של הצלב האדום תיקוני חירום ברשת החשמל והמים.

עם סיומו של המבצע הצבאי, חילקו אנשי הוועד הבינלאומי של הצלב האדום ואגודת הסהר האדום הפלשתיני מצרכים, כגון יריעות פלסטיק, מערכות בישול, שמיכות וערכות היגיינה, ליותר מ-72,000 תושבי עזה, שבתיהם נהרסו חלקית או כליל. נציגים של הוועד הבינלאומי של הצלב האדום אספו נתונים ובדקו אם קבוצות ישראליות או פלשתיניות ניהלו את הלחימה בהתאם למשפט ההומניטרי הבינלאומי. ממצאי הוועד הבינלאומי של הצלב האדום נידונים באורח בי-לאטרלי עם הרשויות הנוגעות בדבר.

בשעה זו מספק הוועד הבינלאומי של הצלב האדום לשמונה בתי חולים תרופות ומצרכים רפואיים אחרים, וכן ציוד וחלקי חילוף, ומסייע בתיקונים ובתחזוקה של אמבולנסים. בנוסף מתאימים אנשי הוועד הבינלאומי של הצלב האדום גפיים תותבות לקטועי-גפיים, ונותנים להם טיפולים פיסיותראפיים. הם מסייעים לשפר שירותי אספקת מים ותברואה ולתחזק את רשת המים. הארגון מעניק סיוע לחקלאים ולאחרים הזקוקים לעזרה, וזאת במסגרת פרויקטים שונים העוסקים בשיקום הקרקע, ייצור קומפוסט ופרויקט "מזומנים תמורת עבודה".

הוועד הבינלאומי של הצלב האדום ממשיך לבקר אצל עצורים ברצועת עזה, ולהפיץ את הידע בנושא המשפט ההומניטרי הבינלאומי ולקדם את המודעות לכיבודו בקרב הרשויות והאוחזים בנשק.

הוועד הבינלאומי של הצלב האדום (**ICRC**) הוא ארגון חסר פניות, נייטרלי ועצמאי שמשימתו ההומניטרית הבלעדית היא להגן על חייהם ועל כבודם של נפגעי מלחמה וסכסוכים אלימים פנימיים ולהגיש להם סיוע. הארגון מתאם את פעולות הסיוע וההצלה של התנועה הבינלאומית של הצלב האדום והסהר האדום במצבי סכסוך ומלחמה. כמו כן, שואף הארגון למנוע סבל באמצעות קידומו וחיזוקו של המשפט ההומניטרי הבינלאומי ושל עקרונות הומניטריים אוניברסליים.

הוועד הבינלאומי של הצלב האדום, אשר הוקם בשנת 1863, נמצא בבסיס התנועה הבינלאומית של הצלב האדום והסהר האדום.

T2009.54/750